

MUŽ PRCHAJÍCÍ Z PŘÍTOMNOSTI PÁNĚ

 Skloňme svoje hlavy. Drahý Bože, jsme dnes dopoledne šťastni z této výsady, že se můžeme opět jednou shromáždit. A Ty sám, Pane, víš, jak naše srdce toužila po této hodině, abychom zde znovu stáli před Tvým lidem a přinášeli toto Poselství, jež je tak důležitá a naléhavá v této hodině. Ty jsi nám nyní udělil těchto málo dnů a my se modlíme, drahý Bože, aby Tvá milosrdná ruka byla nad námi, aby nás vedla a řídila. A daruj nám ty věci, které potřebujeme, Pane, neboť naše srdce touží po tom, aby Tě lépe poznávala.

² Vidíme to velké pole žně bílé a zralé a víme, že zrno je připraveno pro ten velký čas mlácení. Drahý Bože, prosíme, abys otevřel slupky okolo nás, nechal nás ležet v Přítomnosti Syna těchto několik nadcházejících dní a uzrát pro Království Boží.

³ Požehnej každé písni, která bude zpívána. Požehnej každé modlitbě a odpověz na modlitbu za každého jednoho, Pane. Zachraň všechny ztracené. Zavolej zpět do domu živého Boha a do společenství ty, kteří zbloudili.

⁴ Prosíme, Bože, abys uzdravil každého nemocného, který přijde pod naši střechu. Dej to, Pane. Necht' mezi námi není na konci těchto shromáždění ani jedna slabá osoba.

⁵ A, drahý Bože, prosíme za nás, kteří si v této hodině činíme nárok, že jsme Církev, Vyvolení, se všemi na celém světě, kteří vyšli z Babylona a jsou spoluvlastníky tohoto obdivuhodného společenství v tomto posledním dni, Bože, abys naše srdce obzvláštním způsobem požehnal. Jsme skutečně hladoví, Pane, a vyprázdnění ode všech věcí světa o kterých víme. Pane, odložili jsme každé břemeno, které nás obklopovalo. Dej, abychom nyní s trpělivostí běželi ten běh, který je před námi. Dej to, Otče. Ať jsme na konci tohoto shromáždění plnějšími, silnějšími a lepšími křesťany, než jakými jsme byli, když jsme vcházel. Ať se Bohu dostane všechna sláva, to prosíme v Ježíšově Jménu. Amen.

⁶ Pokládám to za velkou výsadu, dnešní večer, na kterou jsem již po nějaký čas čekal. Před několika dny jsem řekl své ženě: „Stávám se tak nervózním, když čekám, abych se dostal do modlitebny.“ Já prostě. . . Mám spoustu přátel, samozřejmě že mám, po celém světě, ale tady v modlitebně je to něco jiného.

Byl jsem pozvednut z tohoto prachu zde, když mi Bůh dal život zde na zemi; a myslím, jestliže On bude prolévat, že zde taky budu pohřben. Až On přijde, tak mě tady někde najde.

⁷ Ale, když tak přemýšlím o Jeffersonville, vypadá to, jakoby v tom něco bylo. Onehdy jsem se cítil tak osamělý; řekl jsem své ženě: „Stýská se mi po domově, nevím ale po kterém domově, ledaže po lidech modlících se za mne.“ Povídám: „No, já budu. . . Jediná věc, co mohu udělat, je, abych se navrátil a měl po několik dní shromáždění, abych uviděl, zda bychom něco od Pána obdrželi, snad nám chce dát něco vědět.”

A to velké, důstojné téma, které je nyní před námi, je *Manželství a rozvod*. A když je zde nějaká otázka, musí zde být také odpověď. Nemůže zde být otázka, aniž by zde byla odpověď. Nezáleží na tom, co to je, musí zde být odpověď. A bude—li Pán chtít, chtěl bych o tom zkusit mluvit tuto neděli ráno.

⁸ A pak, zítra večer, myslím, že budeme tady. . . Jak se ta škola jmenuje? [Bratr Neville říká: „Parkview.”—vyd.] Parkview posluchárna. Cože? [„Parkview Junior High.”] Parkview Junior High. Kolik z vás ví, kde to je? No, myslím si, že to mají nějak označeno, nějaké směrovky, že ano, bratře Neville? [„Ano.”] Buďte. . . Je to tady nahoře, asi tři čtvrtě míle a tam bude směrovka. Sjedete z cesty. Je to hezká, vznešená budova. Jsou tam místa, kde můžete položit ruce a dělat si poznámky ohledně toho, co si chcete napsat, a—a—a všechno. Jsem si jistý, že se vám to bude líbit o trošku víc, než když byste byli na shromáždění nacpání tady v—v modlitebně. Je tam spousta místa, spousta místa na parkování.

⁹ Myslím, že měli nějaké opatření a my jsme museli slíbit, že to budeme dodržovat, a to, že tam nepřijdeme před šest třicet. [Bratr Neville říká: „Ne před pět třicet, abychom tam nebyli dříve než v pět třicet.”—vyd.] A kdy. . . [Dveře se otevírají v šest třicet.”] Myslím, že by bylo dobré, přijít tam v šest třicet.

Oni mají tady ve městě ještě jinou posluchárnu do které se vejde šest tisíc lidí. Pokud se budeme chovat slušně, možná, že nám dovolí, použít někdy pro větší shromáždění i tu druhou, snad někdy letos v létě, až se vrátím ze zámoří.

¹⁰ Tak si myslím, že bychom tam mohli usadit. . . Kolik lidí bychom tam mohli usadit? [Bratr Neville říká: „Usadíme tam asi čtyři tisíce.”—vyd.] Čtyři tisíce. Takže vidíte, budeme mít spousta místa. Nebude žádná tlačenice. Takže tam přijďte v šest třicet. A pak vejdem všichni ve stanovenou dobu, všichni společně, a jsem si jist, že všichni budou—budou mít dobré místo. Ta budova je asi *takto* zvýšená a—a je to místo, kde si můžete psát a dělat si poznámky apod. Začne to, bude—li Pán chtít. . .

¹¹ Nyní, myslím dnes večer, ačkoli je toto středeční večerní modlitební shromáždění, máme. . . Toto místo je opravdu zaplněné, takže si myslím, že by bylo lépe, být tam již od zítřejšího večera. Pronajali jsme si to pro případ, že by zde snad bylo přeplněno, tak abychom mohli jít tam. Ale já věřím, že to. . . ale myslím, že by bylo lepší jít tam, co myslíš ty, bratře Neville,

abychom tam šli již zítra večer. Kolik z vás si myslí, že je to dobrý nápad? A měli byste tam spoustu mí—místa. Již je to—je to pronajaté; zaplatili to někteří bratři z tohoto kostela. Stálo nás to jen padesát dolarů za večer, což je velmi, velmi. . . Prál bych si, aby to tak bylo všude, abychom mohli usadit tolik lidí jen za padesát dolarů za večer, je to poměrně nová budova s pěkným jevištěm. Ale my jsme. . .

¹² Samozřejmě, že uděláme sbírku, alespoň předpokládám. Nechceme, aby za to ti muži platili sami; my zaplatíme za. . . vrátíme jim to. Ale až zaplatíme naše výdaje a všechno, pak samozřejmě přestaneme vybírat. My ne. . .

¹³ Jsou—li mezi námi cizí: je to naše zásada, abychom zde nezebrali o peníze, netahali z lidí peníze. Necháváme kolovat talíř na sbírku, která je. . . Je to náboženský úkon. Často jsem to chtěl bez toho, abychom nechali kolovat talíř, avšak nejde to. Vidíte? Neboť dávání je částí našeho náboženství. Je to část našich povinností. Nezáleží na tom, jestli dáte jen deset centů nebo cokoli jiného nebo penny, všechno je to. . .

¹⁴ Vzpomínáte si, jak Ježíš přihlížel, jak jednoho dne bohatí házeli velké dary ze svých pokladů do pokladnice. A ta vdova šla kolem, možná vedle ní šla hromádka hladových dětí a ona dala všechno, co měla: tři šarty. A Ježíš řekl: „Kdo zaplatil více?”

¹⁵ Kdybych tam byl stál, řekl bych: „Nedělej to, sestro. My—my, podívej, máme spoustu peněz.” Ale On jí nezbraňoval. Vidíte? On—On věděl, že pro ni má něco většího na další cestě. Takže, vidíte, vždyť přece měla svůj domov ve Slávě, ke které kráčela. A On ji nezastavil. Nechal ji, aby tam dala ty své tři šarty, protože právě toto chtěla udělat. A musela to chtít udělat; s dětmi a byla to vdova a měla jen tři šarty na živobytí. Ona, ona to prostě musela chtít. Takže chápejte, jestliže lidé chtějí dávat, musíte jim dát možnost, aby to mohli udělat.

¹⁶ Ale já myslím na ty postávající a říkající: „Kdo dá padesát dolarů? Kdo dá dvacet dolarů?” Myslím, že to je ke škodě vaší—vaší inteligenci. Já—já si myslím, že si lidé uvědomují, že pro—provoz takového—takového shromáždění stojí peníze. A nikdy bych svým manažerům nedovolil, aby to dělali. Řekl jsem: „Musíte—li něco takového dělat, pak je načase, abych se vrátil do modlitebny. Tedy, my nepotřebujeme něco takového dělat.” Ale já—já si myslím, že musíme nechat kolovat talíř na sbírku, aby—aby to byla úplná náboženská bohoslužba.

¹⁷ A tak bude pravděpodobně každý večer kolovat malý talíř na sbírku, řeknou jen: „Dobrá, nyní uděláme sbírku.” A dají kolovat talíř na sbírku a to bude—bude vše.

¹⁸ Myslím, že Pán vložil do mého srdce velice konkrétní Poselství pro Církev, které, jak Pán dá, každý večer přinesu. Několik dní jsem se modlil. Nebudu se tím zabývat, avšak před několika dny se stala velká událost, opravdu velká. A rád bych

vám o tom pověděl. Ale nyní, hlavní téma, které je jedním z největších, a Billy říkal, že bylo žádáno, je *Manželství a rozvod*. Je to velké—velké téma a já—já jsem nevěděl, jak k němu přistoupit. A tak jsem šel nahoru a začal se modlit a Pán se se mnou setkal. A já vím, že já . . . Neměl jsem to, ale Bůh mi to dal; a nyní to mám. Bůh mi dal správnou odpověď, vidíte, vidíte, a já—já vím, že je to pravda.

¹⁹ Ještě nevím přesně, ale snad v neděli požádám naše sestry, aby prostě vynechaly shromáždění, ale já—já ještě nevím. Bude to záležet na tom, zda budou vdané ženy chtít přijít se svými manžely. Budou tam—tam sděleny některé velice závažné věci, pravda o nich a jak. Takže bychom to chtěli vyložit zcela TAK PRAVÍ PÁN, abyste to pochopili. Pak víte, že je to Pravda. A já Mu věřím, že to udělá.

²⁰ Před několika dny jsem jedl tam nahoře v restauraci a— a Jerry a všichni se na vás moc těší. Oni řekli, řekli: „Dobrá, my . . .” Jeden z těch hochů tam řekl kamarádovi: „Tento týden vyjdu docela dobře”, povídá, „mají . . . Nebo tyto dva týdny.” Řekl: „Mají tu nějaké—nějaké shromáždění, basketbal, nebo něco takového.” Pak pokračoval: „Branham tam zezdola bude mít shromáždění.” Řekl: „Budu krmit spoustu lidí.” To jsem byl v Ranch House, v tom jednom domě tam nahoře. A oni byli . . . opravdu milí.

²¹ Já si to cením, ačkoli se určitě moc chlubili a říkali o vás hezké věci.

²² Onehdy ráno mě potkal u Ranch House manažer. Přijel jsem tam asi ve dvě třicet z Arizony. A on řekl: „Bratře Branhame,” povídá, „slyšel jsem, že budeš mít další shromáždění.” Pokračoval: „Sehnal jsem si ještě mimořádnou pomoc,” řekl. Pak povídá: „Pak bych chtěl ještě říci, že lidé, kteří odtud přicházejí,” říká, „jsou opravdu milí lidé.” Nuže, byl to pro mne velmi hezký pocit, vidíte.

Důvod, konec konců, jako bych cítil, že jste má kůzlátka a já—já . . . nebo spíše děti. A tak já . . . Kůzle, to se vztahuje ke koze a vy nejste koza. Vy jste má jehňátka. Jak zní tohle? Jste beránci Páně, které mi dovolil krmit. A já doufám, že to bude—to bude . . . že mě to nechá stále dělat. Pokračujeme v cestě.

²³ A stran *Manželství a rozvodu*, o čemž jsem chtěl mluvit od doby, času těch Sedmi Pečetí. Vy znáte to tajem . . . Všechna tajemství měla být odhalena otevřením Sedmi Pečetí, všechna tajemství Bible. A teď tak přemýšlím, jak stárnu, já—já myslím, že já . . . Myslel jsem, že by bylo lepší to nahrát, kdyby se mi něco stalo, pak by Církev byla zvědavá: „Jsme zvědaví, co měl na mysli. Co by řekl?” A všechna ta témata, která se zdají být tak těžká; myslím si, že s pomocí Páně vám je zkusím přinést. A když se pak—pak něco stane a když se stane, že odejdu dříve než On přijde, vy—vy to budete mít zaznamenáno.

²⁴ Myslím, že jsme vydali několik nových knih. Vidím sestru Vayle; nevím jestli je doktor zde nebo ne. Je tady, sestro Vayle? Pravděpodobně je na shromáždění. Nevidím ho. Ale, ó, ano, tam vzadu. Bratr Vayle napsal knihu a to je. . . Myslil jsem, mám pocit, že říkali, že dvě. Bratře Vayle, je to pravda, máš tady teď dvě? Dvě knihy. Teď nevím, já. . . Porozuměl jsem tomu tak, že má každý dostat po výtisku. Takže já. . . Pokud vy. . . Tak jsem tomu porozuměl. Možná se mylím.

²⁵ A pak tedy *Sedm církevních věků* bylo dokončeno (je to tak, bratře Vayle?) a jsou nyní v tisku. Já vím, že byste je chtěli dostat, protože odpovídají na spoustu otázek, které jsou ve vašich srdcích. A pak tedy zkusíme otevřít *Sedm Pečetí*, víte, v knize, tak aby si každý mohl číst v té podobě, již oni—již oni chtějí, aby tomu rozuměli a mohli to studovat. Myslím, že když je to napsáno, pokud to. . .

²⁶ Prvně to vezmeme přímo z pásku, tak jak to bylo napsáno nebo namluveno. Víte, jedna věc je kázat kázání a napsat knihu je druhá věc. Všimněte si, jak jsem se dotkl toho tématu, jak jsem vám řekl, rozuměli jste, řekl jsem: „Nyní, semeno hada“, vidíte.

Takže, čtenář té knihy, když to vezmete, si řekne: „Co je to semeno hada?“ Chápete? A nebudou to vědět. Pokud se stane, že se to dostane na takové místo jako je Princeton nebo tak, a oni—oni si budou myslet, že nejsme inteligentní lidé.

A tak mi s tím bratr Vayle trochu pomohl, aby udržoval linii té jedné myšlenky a postavil ji gramaticky správně. Jsem si jist, že moje gramatika, že by. . . Že by jim byla záhadou, určitě. Takže. . . bratr Vayle je na tohle skutečně dobrý, je jako. . .

²⁷ Tam tedy, myslím našeho vzácného bratra, nechal se tím zřejmě inspirovat a řekl, že také napíše několik vlastních knih, mimo nich, samozřejmě. A tak napsal jednu, která se, myslím, jmenuje: *Prorok dvacátého století* a ta druhá: *Laodicejská církev* nebo tak nějak.

²⁸ Billy mi dnes večer řekl, že jich dnes několik tisíc přivezli; někdo je přivezl z Texasu. A tak tam všechny budou. Myslím, že to oznámí, ať jsou odkudkoli. Myslím, že je to sponzorováno. Nejsem si jist. A pokud ano, budou rozděleny mezi vás, zadarmo, samozřejmě, uvidíte. Doufám, že se vám to bude líbit. A pokud ano, potřeste bratru Vaylovi tam vzadu rukou a řeknete mu, jak moc to oceňujete. Sám jsem to ještě nečetl. Kdybych to četl, možná bych změnil svůj názor, ale tento týden, pokud budu moci, se je pokusím přečíst.

²⁹ Dnes je středa večer, naše setkání oficiálně začne až zítra večer. Ale myslím, že když jsem dnes mezi vámi, já—já—já bych stejně nevydržel doma, a—a když vím, že vy všichni jste zde. Já. . . Jako když, znáte to, přijdou někteří vaši příbuzní, víte dobře, jak běžíte až na konec, abyste se s nimi přivítali. A—a

já—já jsem myslel, že bych prostě seběhl dolů a—a přivítal vás v Jeffersonville. Takže tento poslední týden jsem . . .

Ne, promiňte, bylo to asi před třemi dny, co jsem se vrátil domů. Byl jsem venku a zkoušel jsem . . . Byl jsem na několika shromážděních v Arizoně a vrátil jsem se a zkoušel jsem relaxovat. Šel jsem lovit a já—já jsem dostal lva, oficiální rekord Arizony. Běžel jsem za ním asi dvacet mil lesem, abych ho dostal.

³⁰ Ale pak jsem přemýšlel, ačkoli jsem nikdy nepřemýšlel, když jsem byl malý kluk . . . A bych vám ukázal, jak se tyto věci stávají, malé místo, které nám dal Pán tam nahoře po ty měsíce, co jsme odtud a školu pro děti.

Byl jsem malý kluk. Myslím, že Jimmy Poole je dnes večer zde, možná, že i jeho otec, velký Jim, je zde. Chodili jsme spolu do školy a pamatuji si, jak jsem tam seděl jako malé otrhané děcko v botách, v teniskách, a prsty mi z nich vyčuhovaly; půjčoval jsem si papír od jednoho a tužku od druhého.

³¹ Psával jsem poezii. A paní Woodsová mě dnes přinutila zarecitovat na pásku něco o mém starém Fordu, víte a je to—je to velmi dobré. Tedy, řekla: „No, měl byste to poslat panu Fordovi.”

Odpověděl jsem: „Je v tom příliš mnoho pravdy, věřím,” o tom, jak to drnčí vpředu a jak převodovka cení zuby a řazení je jak čínský hlavolam. Ale já . . . Je to—je to . . . Ale já vždycky říkám: jediná věc, kterou musím udělat je, spočítat, jestli to má všechny čtyři pneumatiky a zatřepat s tím, tak abych to mohl nastartovat a pak jen nastoupit. Řekl jsem: „Bylo dobré, když jsem s tím vyjel na kopec, jel jsem opravdu pomaloučku a říkal jsem si: ‚Myslím, že mohu, myslím, že mohu, myslím, že mohu.’ Pak jsem sjížděl tu druhou stranu a říkal jsem si: ‚Myslel jsem, že bych mohl, myslel jsem, že bych mohl.’” Vidíte?

Takže, takhle nějak stoupáme na kopec, jako *Cesta poutníka*. Tak my . . .

³² Měl jsem malou báseň, kterou jsem napsal, něco jako bylo tohle. A já jsem řekl . . . Považte, bylo mi teprve dvanáct let. Stál jsem tehdy tam nahoře a díval se do kaňonu; a přemýšlel jsem, že ten lev bude umístěn právě tady v této místnosti a bude se dívat z okna, ve skleněném okně. Přemýšlel jsem nad malou básní. Šel jsem zpět a napsal jsem ji asi takto. Jen považte, jak Bůh . . .

³³ Věříte, že Bůh je v každé inspiraci? [Shromáždění říká: „Amen.”—vyd.] Bůh musí nechat vzniknout písni. Věříte, že je Bůh v písni? [„Amen.”]

Ježíš to řekl. Odvolával se na Davida: „Nevíte, co řekl David v Žalmech? Víte, nemá . . .”

³⁴ Vezměte si ukřižování. David o tom zpívá ve 22. Žalmu: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil? Mohl bych sčísti všechny kosti své. Zprobjeli ruce mé i nohy mé.” Víte, to byla píseň. Žalm je—je píseň.

³⁵ A jen sledujte, jak se to v té básni uskutečnilo. Sedí tam, malé vetché dítě s vypůjčeným listem papíru, řekl jsem:

Jsem osamělý, ó, tak osamělý na tom dalekém
jihozápadě,
kde na hřebeny hor padají hluboké stíny.
Všude vidím číhat kojoty v purpurovém šeru;
slyším křičet šedého vlka tam dole, kde se pase
dlouhorohý skot.
A někde nahoře v kaňonu slyším kňučet lva,
v dálece Katalinské pohoří na pomezí Arizony.

³⁶ O čtyřicet let později zase sedím v tom kaňonu a ten lev mi hledí přímo do obličej.

Ó Bože, tam někde za řekou je Země, přátelé. Prostě tam musí být. Vidíte? Mohli—mohli bychom o tom mnoho vyprávět. Všechny tyto věci nejsou jen mýty; jsou. . . Jsou skutečné. Jsou to skutečnosti. Jsem tak rád, že tady mohu dnes večer být, být s těmito lidmi, a očekávám, že Tam s nimi budu navždy žít, kde již nebudou nemoci nebo smrt nebo odloučení. A cestování již pro nás nebude nic znamenat.

³⁷ Nyní, myslím si, že žádné shromáždění není úplné bez čtení Slova a trochy. . .

Bratře Neville, právě jsem přišel nahoru. Billy mi řekl, že jsi chtěl, abych promluvil. Je to tak, bratře Neville? [Bratr Neville říká: „Amen. Ano. Jistě.”—vyd.] Jo, možná, že to беру trochu moc samozřejmě, ale cítil jsem, že to bude dobré. [„Dobře, amen! Jistě, mluv!”]

Tak, nyní, vy, kteří máte písně a ty věci, projednejte to s bratrem Nevillem, když chcete zazpívat. Udělejte si asi půl hodiny přípravu, ať se dostaneme k těmto skutečně hlubokým Poselstvím a uvidíme, co si Pán přeje dělat. A já prostě důvěřuji. . .

³⁸ Já—já věřím, že máme Pravdu. Jsem s tím spokojen. A já věřím, že pšenice je, naprosto, že se od ní plevy oddělují. Vy víte. A, vidíte, mohu na to udělat zítra večer takovou malou předeheru, jak se odděluje pleva od pšenice. Ale pšenice musí ležet v Přítomnosti Syna, aby dozrála. Tak, proto jsme tady, přáteli, zůstaň v Přítomnosti Syna, dokud tato naše malá skupinka, dokud nedozraje pro Krista, stane se chlebem na Jeho stole. To je to, co chci, aby udělala.

³⁹ A nyní, než přistoupíme ke Slovu, po přednesu básní a tak dále, znovu se pomodleme. Pak si přečteme text.

⁴⁰ Drahy Ježíši, pomoz nám dnes večer, v těchto několika slovech, když tu očekáváme na Tebe. A my se modlíme, aby Tvoje milost a milosrdenství byly s námi, Pane. A obměkči naše srdce; odstraň všechny plevy, ostny, bodláky, nech požeňnané sluneční světlo Boží dopadnout na Slovo, Pane. A ať máme skvělé

shromáždění a ať tam není nezachráněný člověk mezi námi, všechny děti budou v Království Božím. Ti, bez křtu Ducha, ať ho přijmou, Otče. Ať všechna velká tajemství, která bychom měli v tomto věku znát, Pane, ať jsou nám odhalena; a my uvidíme Boží jednoduchost, tak abychom věděli, jak se máme sami chovat a jednat, opravovat sami sebe a přivádět své tělo v poslušnost Slova, abychom věděli, jak máme nyní žít v tomto dni příchodu Pána Ježíše.

⁴¹ Když čtu z Tvého Slova, já dnes večer, Pane, mohl bych, při mém omezeném vzdělání, být schopen číst některá slova a možná špatně vyslovit ostatní. Ale, Pane Bože, Ty jediný z toho můžeš vyvodit souvislost. Ty jsi Jediný, co to může udělat. To nemůže lidská bytost nikdy udělat; je to ve Tvých rukách, Pane. Takže nám každý večer dej ty věci, které se skrývají ve Tvém Slově, abychom mohli být lepšími křesťany a dokud žijeme, žít v souladu s dobou ve které žijeme, jako příklady křesťanství. O to Tě prosíme ve Jménu Pána Ježíše. Amen.

⁴² Nyní, chci, abyste si, mnozí z vás, našli ve svých Biblich Knihu Jonáše. Je to . . . My vždycky mluvíme o Jonášovi jako o odpadlíkovi a tak dále. Já jsem se Jonáše vždycky zastával. Nevěřím, že byl Jonáš odpadlík. Já—já tomu opravdu nevěřím. Věřím, že je to jen . . . My to tak někdy užíváme, říkáme: „On je Jonáš.” Ale kdybychom . . . Již jsem o tom stokrát mluvil, že z jiného pohledu, když jsem si říkal, co míním o Jonášovi, jak se to stalo.

I stalo se slovo HOSPODINOVO k Jonášovi synu Amaty, řkoucí:

Vstaň, jdi do Ninive města toho velikého, a volej proti němu; neboť jest vstoupila nešlechtnost jejich před obličej můj.

Ale Jonáš vstal, aby utekl do Tarsu od tváři HOSPODINOVY. A přišel do Joppe, našel loď, ana jde do Tarsu, a zaplativ od ní, vstoupil na ni, aby se plavil s nimi do Tarsu od tváři HOSPODINOVY.

⁴³ Není to smutný konec? *Muž prchající z Přítomnosti Boží, a to je moje téma.*

⁴⁴ Nyní, prvně se zamysleme nad tímto. Jonáš byl . . . Důvod, hlavní důvod, proč věřím, že udělal tuto velkou věc, byl, poněvadž Jonáš byl žid. Byl požádán, aby šel do města pohanů, aby proti tomu křičel; myslel si, že nebude přijat. Protože si pohané budou myslet: „Co má tenhle žid s námi společného?” Ale, všimněte si, jiná věc, dává nám zde možnost uvidět velkou věc, že Bůh není jen Bohem židů, ale je také Bohem pohanů. Je Bohem pro všechny lidi.

⁴⁵ Prostě si vybral židy. Židé byli nazýváni Božím vyvoleným lidem. Byli vyvoleni z jistého důvodu. A tou příčinou bylo, dát jim zákon a oni ho nemohli dodržet. A On prostě skrze ty lidi

ukázal, že zákon nemohl být dodržen a že On byl týž—týž—týž Bůh spravedlnosti. Zákon vyžadoval spravedlnost, ale v zákoně nebylo milosti k tomu, aby lidé mohli být vysvobozeni. Trest nebyl zákonem zaplacen, ale bylo zapotřebí milosti, aby byl zaplacen trest, pod který nás zákon uvrhl.

⁴⁶ A Jonáš zde byl povolán za tím účelem, jeden z menších proroků Bible, aby šel do toho města.

A tady najdeme příklad nás všech. Každý z nás obvykle od něčeho utíká. Utíkáme od starostí. Utíkáme od odpovědnosti. My jsme k tomu všichni náchylní. My jsme, jsme náchylnější utéct, než stát a čelit tomu. Vidíte, my jen . . . my—my—my shledáváme, že utíkáme.

Někdy sami vidíme, že jsme náchylní k tomu, utíkat od práce. Nechceme, nechceme pracovat. Někteří lidé si prostě myslí, že mohou žít bez práce. Ale, myslím si, že to byl Šalomoun, kdo řekl, že bychom mohli najít odpověď pozorováním mravence.

⁴⁷ Víte, malý mravenec, kdyby ten (každý) mravenec nepracoval a jen ležel, ten mravenec by v zimě nejedl. Takže všichni musí pra—pracovat.

⁴⁸ Je spousta věcí, které musíme dělat, tolik zodpovědnosti, které musíme čelit. Každý musí čelit jisté zodpovědnosti.

⁴⁹ Když vy—když vy přijдете, abyste si—si vybrali manželku, kterou si vezmete nebo vybraly svého manžela, vy—vy jste to museli dělat zodpovědně. Musíte si pamatovat . . . Možná, že vybudujete domov; je to hezký domov. Pak si pamatujte, jako vdaná žena, musíš přemýšlet o zodpovědnosti výchovy dětí. Musíš vzít v úvahu, že tyto krásné uhlazené stěny budou časem mít všude malé špinavé otisky. Pak budeš mít zodpovědnost za vzdělání svých dětí. Budeš mít zodpovědnost za šacení a živění.

⁵⁰ Všechno je zodpovědnost. A je snadné, když nám čelí zodpovědnost, se jí vyhnout. Zjistíme, že manželství je zodpovědnost a po všech stránkách.

⁵¹ Dokonce častokrát přicházíme na to, že . . . Je to těžké říkat, ale je to pravda, že se duchovní častokrát vyhýbají zodpovědnosti, aby zastali pravé Slovo Boží, když jsou s Ním konfrontováni. Budou se té zodpovědnosti vyhýbat. Když je Pravda Slova Božího postavena tváří v tvář lidskému jedinci, máme . . . jsme náchylní se jí vyhýbat všemi možnými prostředky.

⁵² Právě jsem mluvil ke svému malému synovci. Je katolík a on . . . Já jsem toho chlapce tady pokřtil ve Jméno Ježíše Krista před několika lety a pak se dal dohromady s nějakou dívkou a stal se z něj katolík. Já jsem držel ruku jeho matky, když tady umírala. Řekla mi poslední slova: „Postarej se o Melvina.” On měl právě sny. On prostě nemůže . . . Každý, každý den, minulý týden měl sen. Řekl: „Šel jsem do tvého kostela, strýčku Bille a

tys tam stál a kázal. Rozběhl jsem se, abych se vyznal. Pak jsem se probudil.” Řekl: „Já—já jsem se spletl.”

Řekl jsem: „Melvine, k tomu není třeba žádný výklad. Tvé místo je tam dole, kam patříš.” Tak je to. Vidíte?

⁵³ Ale čelit zodpovědností, to někdy potřebuje hroší kůži, abychom to zvládli. Jako otec, když čelíš zodpovědnosti, dej dětem výprask. Ti malí tvorečkové, nechceš to udělat. Ale jako otec nebo matka musíš čelit zodpovědnosti, kterou máš za výchovu toho dítěte, protože Bible říká: „Ušetří prut a zkaží syna.” A to ob stojí před každým psychologem na světě. Zůstane to Boží Pravdou. Kdyby se tohle více provozovalo, neměli bychom tolik zločinné mládeže a nesmyslu a hnily, jako je tomu dnes. Ale staré zlaté pravidlo domova bylo dávno zlomeno a dnes si děti mohou dělat, co chtějí.

⁵⁴ Ale jak jsem řekl, dokonce i duchovní, když se setkají tváří v tvář s Pravdou, tak od ní utíkají. Vidíte, oni jsou—oni jsou, právě musí. . . Zdá se, že je tady něco, s čím se oni—oni nechtějí střetnout.

⁵⁵ Mnohdy přišli lidé a říkali: „Vím, že je to správné, bratře Branhamo, ale kdybych to udělal, vykopli by mě z církve.” Co z toho? Když to neuděláš, vykopnou tě pak Tam nahoře. Takže zřejmě někde musíš být vykopnut, vidíte. Takže bys tomu mohl, místo utíkání, čelit a říct: „Dobrá, půjdu tam. Nepůjdu zpátky.” Jít zpátky, jistě, poslechněte si o tom ještě něco.

Ptejte se na Písma. Ježíš řekl: „Ptejte se na Písma, nebo vy domníváte se v Nich Věčný Život míti, a Tať svědectví vydávají o Mně.” Ale zjišťujeme, že se k tomu lidé nechtějí postavit tváří v tvář.

⁵⁶ Jste přivedeni do Přítomnosti Boží a vidíte, že když Bůh něco zaslíbil, tak je tím slibem vázán. A když On ten slib skoro splní, pak se lidé obávají té zodpovědnosti vyrovnání se s Poselstvím na tuto hodinu. Nacházíme to všude.

⁵⁷ A co vy, luteráni? Kolik luteránů se obávalo, báli se lidé Lutherovy Pravdy, když přišel s ospravedlněním? Podívejte se, co vás to stálo, možná váš vlastní život, abyste vyšli a vyznali Ježíše Krista a—stali se týmiž—týmiž luterány.

⁵⁸ Podívejte se, vy metodisté, jak to bývalo, byli jste nazýváni svatými povaleci. Myslím, že jste to věděli. A když se nacházeli pod působením Ducha a šhubali sebou sem a tam. Říkali, že oni—oni mají „šhubání”. Meto. . . Ne, to nejsou letniční; to byli metodisté, už dávno. A oni sebou šhubali a trásli a padali pod mocí Boží. A stříkali jim vodu do obličeje a ovívali je vějíři, myslíce, že zemřeli. A tak jste byli považováni za bandu svatých povaleců. Ale vy jste museli, vaše matky a otcové To museli buď přijmout, tváří v tvář Pravdě a faktům, nebo odmítnout.

⁵⁹ A co vy letničníci, kteří jste přijali znovunavrácení darů, když vyšel křest Ducha Svatého s mluvením v jazycích a dary Ducha, přicházejícími zpět do církve? Proč vás chtěli metodisté vykopnout a opravdu to udělali, ale vy jste tomu museli čelit. Bylo něco, co jste museli udělat.

A co ten sporný bod, když vyšel najevo křest ve Jméno Ježíše Krista a vy jste viděli, že je to Pravda? Musíte tomu čelit nebo s tím udělat něco jiného.

Máte zodpovědnost, všichni mají, a vy se musíte s těmito věcmi vyrovnat. V pořádku.

⁶⁰ A když pak vidíte, třeba dnes, že když Slovo Boží slíbilo tyto věci, o kterých víme, že se plní, pak máme zodpovědnost, buď To vezmeme na vědomí nebo Tomu unikneme. Máte. . . Nemůžete prostě zůstat neutrální. Musíte s Tím něco udělat. Říkali. . . Musí být nějaký pohyb.

Nemůžete přijít ke dveřím kostela a vyjít stejní jako jste tam vešli. Jste buď mnohem dál nebo blíže k Bohu, pokaždé co přijдете nebo odtamtud vyjдете.

⁶¹ Ó, jak je pro lidi snadné se těmito věcem vyhýbat. A chci, abychom přemýšleli o těchto věcech, když zítra začneme oficiální bohoslužby, chci, abyste si všimli, že pokud dojde ke konfrontaci, jestli vy. . . jestli zde bude otázka. Jestli zde bude otázka, pak tam musí být i odpověď.

⁶² Řekněme například, řekl jsem, že jedu na západ a vy jste mi ukázali *tuto* cestu. Dobrá, víte, že poběžím přímo a minu svůj cíl, jsem příliš. . . jsem na severozápadě. No, co když mi někdo ukáže *tuto* cestu a já půjdu tudy? Znovu minu svůj cíl; půjdu na jihozápad. Tak dlouho, dokud je zde otázka, která cesta vede na západ, musí někde být přímá odpověď.

A když nám tyto otázky vyvstanou, třeba o Pravdách Bible, musí někde být správná odpověď. Jistě. Musí někde být.

⁶³ A když vidíme Něco předkládat. Myslím si, že místo útěku a zvolání: „Ó, to je nesmysl, nemohl bych něčemu Takovému věřit! Nemohl bych Tomu věřit!“ Proč si nevezmete Bibli, neposadíte se a nepoperete se s Tím. Studujte To. Teď jste na shromáždění, abyste si To obhlédli. Abyste si To sami překontrolovali se Slovem. Zkontrolujte Slovo Slovem. Jedině tak Je přimějete říci Pravdu od Genesis po Zjevení.

⁶⁴ Kristus je zjevením celé Bible. V NĚm, Kristu, všechna (plnost) naplnění všech prorocství Bible se nepodmíněně potkávají v Ježíši Kristu, protože On byl Bohem zjeveným v těle.

⁶⁵ Když objevíme tyto věci, když jsme konfrontováni a přijdeme na shromáždění a vidíme Moc Boží pohybující se a dělající věci a dělající nadpřirozené věci a vidíme to na vlastní oči a podíváme se do Bible a vidíme, že to bylo na tuto hodinu zaslíbeno; pak

když vidíme tyto věci, pak jsme konfrontováni s odpovědností přijmout to, mám na mysli pro sebe samé.

⁶⁶ Nyní, mnoho lidí s tím sympatizuje, mnoho lidí říká, že je to správné. Ale to ne—to neudělá to, co . . . To není věc za kterou jste zodpovědní. Jak jsem řekl, co kdyby tady . . .

⁶⁷ Kdybych byl mladým mužem hledajícím manželku, kterou bych si vzal; a tady stála dívka, která by měla vše, co bych si představoval, že by měla žena mít. Morálně by byla královnou, a roztomilá, a—a milá osobnost, opravdová křesťanka, prostě všechno, na co bych jen pomyslel, aby mi byla dobrou manželkou. Nehledě na to, že jsem řekl, jak byla dokonalá, nebyla by moje, dokud bych ji nepřijal a zodpovědnost za ni, jako za svou manželku.

⁶⁸ To je to samé jako Poselství. Mohli jste říci: „Je to správné nebo *toto*, *tamto* nebo *ostatní*.” A říkám: „Sympatizuji s Tím. Věřím, že To je Pravda.” Ale vy To musíte přijmout; musí To být součástí vás a vy musíte být součástí Toho. Musíte. . . Pak je To vaše.

⁶⁹ Když si vezmete tu určitou ženu, kterou jste si vybrali, pak jste—jste jedno.

A stejné je to s Kristem. Když Ho vidíte, jak se projevil a stal se skutečností, pak jste Jeho součástí a On je vaší součástí. A společně jste částí Poselství.

⁷⁰ Ó, kolik denominačních lodí pluje do Tarsu jako Jonáši těchto dní, asi devět set z nich, lodě, které si vyberou snadnou cestu. Nechtějte se s tím setkat.

Jonáš tomu nechtěl čelit, té věci, aby šel k pohanům. Nechtěl tam vzít to kruté Poselství: „Za čtyřicet dní zemřete, pokud nebudete činit pokání.” Nenáviděl to. A myslil si: „Je těžké si domyslet, co by mi pohané udělali.” Ale musel tomu čelit. Vidíte? Ale nasedl na loď pohodlné cesty a jel do Tarsu, vlezl si do podpalubí a usnul; vybral si snadnou cestu.

⁷¹ Je to snadná cesta, pro lidi je to oblíbená cesta. Je snadné, vybrat si cestu, kde tě všichni budou plácát po zádech a říkat, že jsi dobrý: „A to je *tak*—*a*—*tak* a zaručeně,” a svět se na tebe bude dívat. Je snadné, jít tou oblíbenou cestou.

Ale když—když musíte udělat něco odlišného, když musíte stát za svým přesvědčením, o kterém víte, že je Pravda, to je ta těžší část, kde to bude drhnout.

⁷² Jak často jsem zpíval tu starou píseň:

Jak lehké plout na klidném moři,
důvěřovat v sílu mocné paže Jehovy.

Ale, ó, co když vlny začnou bouřit, začne—začne foukat vítr a bičovat vlny, co uděláte pak?

⁷³ Něco takového, jak mi jednou řekla jedna dáma. Za doby koní a kočárů, že se jí splašil kůň, když jela z kostela. Řekla: „Co byste udělal?”

⁷⁴ Řekla: „Spoléhala jsem na Pána teprve až se ztrhaly opratě.” Dobře, to je čas, abyste spoléhali na Pána, poté, co každá . . . poté, co se ztrhaly opratě. Spoléháte na opratě dokud se neztrhají. Ano.

⁷⁵ Zjišťujeme, že je spousta snadných cest, kterými můžeme jít, lodě, které jedou do Tarsu, protože je to pohodlné, nemít zodpovědnost. Prostě to jen tak projde, všechno je před vámi; všichni vás mají rádi. A všichni, vy jste . . . Není nikdo, kdo by s vámi nesouhlasil; vy souhlasíte se všemi. Nuže, není to špinavost! Skutečně. Ano, přehodit, povalit! Mně nezáleží na tom, kdo jste, za čím stojíte . . . Skutečně, rozumně uvažující lidé si o vás budou myslet více, pokud budete stát za svým přesvědčením, co je správné. Pravda. Nestarejte se . . .

⁷⁶ Vezměte si ženu, nemusí být zrovna moc atraktivní a může být čímkoli; ale ať ta žena stojí za principy ženství, ať stojí jako dáma; a jestli v sobě má muž špetku muže, vezme si ji. Jistěže. Oceňujeme, když—když někdo něco má, že věří, že je to pravda a bude si za tím stát, o čem si myslí, že je to správné.

⁷⁷ Jak hrozné, že je dnes příliš mnoho křesťanů, kteří jsou lichotníci a všechno, až si usmyslí, že vše, co je třeba udělat, je, připojit se k církvi, někam chodit, zapsat své jméno do knihy nebo udělat něco malého, skákat nahoru a dolů, křičet, nebo—nebo něco takového a budou to nazývat křesťanstvím.

Křesťanství je každodenní tvrdý život, žití pro Boha v tom . . . tomto současném světě. Je to neustále hořící Oheň a láska Boží v srdci, což tě rozněcuje a nutí jít mezi lidi a obracet je ke Kristu. Odpovědnosti.

⁷⁸ Ale je jednoduché, žít tak, jak žije svět. Je jednoduché, nechat se unášet proudem.

Běžte ven a sedněte si do vaší lodi na řeku. Chopte se vesel a začněte veslovat proti proudu; je to zdoluhavé a jde to těžko. Jednou uvolníte vesla a uvidíte, jak rychle mýjíte stromy, jedete dolů, ale dívejte se, kam jedete!

Když věci klidně plynou, zapamatujte si, blížíte se k nějakému—nějakému velkému vodopádu. Blížíte se k vodopádům a nebude to dlouho trvat, než se z nich zřítíte. Nechat se unášet světem, jednoduše po proudu, to přece nechcete. Ne, pane. Ale vy musíte res . . . přijmout vaši zodpovědnost.

⁷⁹ Nyní, vy tomu věříte a máte ně . . . Myslíte si, že To je Pravda.

⁸⁰ Je to zodpovědnost, kterou nám dal Bůh, abychom dnes přinesli toto Poselství! A jak stárnu a vím, že se mé dny krátí, cítím větší zodpovědnost než kdykoli předtím. Cpěte se kupředu, musíte to udělat! Musíte to dělat všude, kam přijdete, a mluvit

Poselství; a—a říkat lidem, že Ježíš Kristus přichází, že On je Bůh a že On brzy přijde. Na světě již není žádná—žádná jiná naděje než Příchod Pána.

⁸¹ Když se tak dívám zpět na několik mých přátel, kteří byli tam nahoře se mnou, když Anděl Páně. . . Tito chlapi, kteří zde sedí, věřím, že našli místo, kde se to tam stalo. Pamatujte si, co Pán tehdy řekl bratru Woodsovi. Kráčel nahoru na kopec. A—a jakoby plakal, protože jeho žena byla nemocná. A Pán řekl: „Vezmi ten kámen a vyhoď ho do vzduchu a řekni: ‚TAK PRAVÍ PÁN.‘” A já jsem to udělal. A bratr Woods je svědek.

⁸² Řekl jsem: „Bratře Woodsi, nebude to dlouho, co něco uvidíš.” A příští den, když jsme tam stáli všichni pohromadě. . . A stejná skupina mužů jaká zde stojí dnes večer.

⁸³ Byl tam mladý kazatel a on byl. . . Všiml jsem si. . . Potkal jsem ho poprvé tu noc předtím. Byl v našem kempu. Šel s námi nahoru. Řekl mi: „Bratře Branhame, vidíš někdy takto vidění?”

⁸⁴ Odpověděl jsem: „Ano, pane. Ale sem nahoru přicházím, abych tomu unikl, abych si trochu odpocíнул.” On řekl. . . „Dobrá,” řekl jsem, „já—já. . . Samozřejmě, že mi On zde také něco ukazuje.” Pokračoval jsem: „Právě tam za kopcem, kde se zjevilo sedm Andělů.”

On řekl: „Jo, rozumím.” Povídá: „Byl jsem jedním ze sponzorů vašeho shromáždění v Kalifornii.”

Řekl jsem: „Dobrá, jsem opravdu rád, že to vím.”

⁸⁵ A jak jsme tam tak stáli, prostě jsem se rozhlížel a viděl jsem takového mohutného doktora a díval se mu do očí a slyšel jsem jak říká: „O to oko přijdeš, protože je v něm alergie. Léčil jsem to dva roky, ale ty o to oko přijdeš.”

Řekl jsem: „Důvod, proč ses mě zeptal, je ten, že ti oнеhdy tvůj lékař řekl, že přijdeš o oko.”

A on řekl: „Je to tak,” a *takto* se rozhlížel.

⁸⁶ Viděl jsem jeho matku jak si svléká jednu punčochu a vystrkuje nohu s malými nádory, které jí visely mezi prsty na noze nahoru a dolů; a řekla: „Jestli uvidíš bratra Branhama, řekni mu, aby se za to modlil.”

A já jsem řekl: „Tvá matka ji podává. . . *takto* vystrčila nohu a řekla, že měla. . . má malé nádory na všech svých—svých prstech a tak; a řekla: ‚Přiměj bratra Branhama at' se modlí.‘”

On řekl: „Bratře Branhame, to je pravda.”

⁸⁷ Ohlédl jsem se. Když jsem to udělal, viděl jsem ho tam stát a dívat se na mě *takto* jasnými očima. Potkal jsem ho letos na podzim; měl lepší oči než kdokoli jiný v kempu. Pán ho uzdravil a je v pořádku.

⁸⁸ Když jsem tam stál, Pán mi řekl a ukázal, co se stane. „Soud se připravuje postihnout Západní pobřeží.” A On řekl: „Běž tam, blízko k ohništi.”

⁸⁹ A měl jsem v ruce lopatu; šel jsem tam. Vy všichni znáte bratra Roye Robersona. Dnes tady, pokud vím, není; je někde v Arizoně. Tady je předsedou správní rady a vím, že je veterán. A něco se mělo stát; bylo opravdu krásné, klidné ráno, asi deset hodin. Všude kolem byli dobří kluci, asi deset nebo dvanáct z nás bouralo stany a stahovalo kůže z divokých prasat a všechno. Tak my . . . Obešel jsem to a povídám: „Roi, rychle se schovej. Něco se chystá.” Více jsem mu nemohl říci. Ale právě když jsem se tam dostal . . .

Právě v té chvíli přišla z nebe vichřice od Boha, a jakoby úder hromu otrásl vrcholy, a vrazila dovnitř té hory, vysekala kolem ní vodorovný pruh horniny, bylo to asi pět stop nad mou hlavou, usekala vršky těch stromů, když se ta skála uvolnila. Zvedla se výš a znovu slétla dolů s dalším velkým křtem a narazila na horu a takto z ní odhazovala kameny. Tak to udělala třikrát a pak vystoupala nahoru.

A bratr Banks ke mně přišel a řekl: „To je to, cos říkal včera?”

Řekl jsem: „Ano, pane, to je přesně ono.” Vidíte?

⁹⁰ A dva dny nato se skoro potopila Aljaška. A od shora dolů byly na Západním pobřeží bouře a nárazy a všechno možné. A jednou sklouzne pod oceán. Tak je to. Co to je? Žijeme v hodině Příchodu Páně.

⁹¹ Když vidíme povstávat izmy a ostatní věci, pak víme, že na to někde musí být správná odpověď.

V této zemi jsou lidé, kteří chodí do jeskyní a všechno: „A 16. března,” četli jste to v novinách, „přichází Pán.” Vy víte, že to tak není.

Ježíš řekl: „Žádný člověk nezná minutu nebo hodinu.”

⁹² Když víme všechny tyto věci, ty věci se stanou takto a takto, tak tady někde musí být pravdivá odpověď. Musí zde být Pravda. Je zde jeden východ; a jeden západ; ale je zde taky jeden jihovýchod a severozápad nebo něco. Ale někde musí být pravdivá odpověď na problém. [Prázdné místo na pásku—vyd.]

⁹³ Vyhnout se tomu? Musíme lidem říci, že žijeme v hodinách Příchodu Syna Božího. My to chceme—chceme sledovat a (Bůh) být při tom po celou dobu, připraveni dát člověku správnou odpověď.

⁹⁴ Vždycky to tak bylo. Bylo to—bylo to v lidech, lidé se vyhnuli a odešli od Boha, už od Adama v zahradě Eden. Když byl Adam v zahradě Eden, když byl postaven před tu zodpovědnost, vybrat si, zůstane s Bohem nebo půjde se svou ženou? Musel udělat . . . musel to udělat, ta—ta zodpovědnost byla na něm. Musel vzít buď to, co říkala jeho manželka nebo co říkal Bůh. A když si

zvolil jít cestou své manželky, když to udělal, pak ztratil svůj původní stav. A přivedl celý svět ke smrti, když na sebe vzal tu zodpovědnost, přijmout nové světlo, které našla jeho manželka, což byl opak.

Ó Bože! Přemýšlejte o tom. Bůh jim dal jenom asi osm nebo deset Slov, aby je ostríhali. „Ale z toho stromu nejezte.“ To je vše, co měli ostríhat. A dokonce i s . . . [Prázdné místo na pásku—vyd.] . . . tolik Slova a oni je porušili.

Pak se Adam musel vyrovnat s otázkou: „Udělám, udělám, co řekla moje manželka nebo udělám, co mi řekl Bůh?“ A odešel s otevřenýma očima. Musel na sebe vzít zodpovědnost. To vehnalo celé lidstvo do smrti.

⁹⁵ Pak přišel ten druhý Adam, jenž byl Kristus, žádný jiný není jako On! Někdo řekl, že nebyl Bohem? Jeho jedinečnost dokázala, že Bohem byl. Nikdy zde nežila taková postava jako On. Žil ve světě pro Sebe. Narodil se mimo království přirozena . . . ? . . . Halelujah! On je Samotným Stvořitelem, Který se stal tělem.

Kdo kdy mohl stát tam, kde stál On? Kdo kdy mluvil jako On. Kdo kdy řekl věci, které řekl On? Kdo kdy udělal věci, které On udělal? Jeho jedinečnost dokazuje, že On byl Bohem. Nebyl zde prorok, nebo nic jiného, který by udělal, co On udělal; Kdo by mohl zavolat mrtvého zpět z hrobu a Kdo by mohl zastavit nebesa a udělat, cokoli On chtěl udělat. On byl Bohem. Kdo by kdy mohl stát na Jeho místě? Kdo? Čím by On mohl být než dokonalým, nesmrtelným Bohem, Který se stal tělem a přebýval mezi námi!

⁹⁶ Nic se s Ním nemůže srovnat. Žil ve světě pro Sebe Sama. Žádný člověk nikdy nemluvil jako On. Jen když otevřel Jeho ústa, bylo na tom něco, co se lišilo od kohokoli jiného. Někdo řekl, že On byl jen obyčejný muž; stavím se tomu na odpor. On byl Bůh. Ano, tím byl. Žádný člověk nikdy nemluvil jako On, žádný člověk nemohl mluvit jako On, protože On byl Samo živoucí Slovo přišlé v těle, projevená plnost Boží.

⁹⁷ Připouštím, že proroci měli své poselství. Měli je tehdy; mají je i nyní. Ale tam byla plnost Božství tělesné projevená. On byl Jediněčný a On Jediný musel čelit problému. S veškerou Svou velkou silou, kterou měl, že by On mohl být absolutním králem světa. On bude a On, pro Své svaté, je i nyní.

⁹⁸ Stál tam. Který muž byl tak chudý, že neměl místo, kam by Svou hlavu složil; věděl ale, kde ryba spolkla minci. Kdo, který muž mohl vzít velké džbány s vodou a proměnit ji ve víno, ale neměl místa, kam by Svou hlavu složil? Musel se vyrovnat se zodpovědností, která byla svěřena do Jeho rukou. Který muž by mohl vyvolat z hrobu člověka, který byl čtyři dny mrtvý a hnil?

Nemohl by On zachránit Sebe? Jistě, On mohl; ale kdyby to On udělal, nezachránil by On nás. Musel se vyrovnat se zodpovědností a to pro Jeho oddanost Slovu! Kde, Adamova

neposlušnost, ten to vzal tou—tou zkratkou dolů do Tarsu. Ale Ježíš šel do Ninive k pohanům, aby Sobě Samému našel Nevěstu. Jsem rád, dnes večer, že to udělal. A my jsme povinni vyrovnat se se skutečností, že patříme k Němu a odstranit svět. Amen!

⁹⁹ Každý člověk se s tím musí vyrovnat, to je zodpovědnost před Bohem. Vezměte si například Noé. On měl. Noé, Mojžíš, Eliáš a ten zbytek se kdykoli museli vyrovnat se zodpovědností. Oni to museli udělat a to je důvod, proč byli v jejich čase posláni.

¹⁰⁰ Podívejte se na Noé v jeho vědeckém věku, jak se měl vyrovnat s věcí, která byla tak nevědecká. Proč, nebyl zde jediný—jediný—jediný důvod, proč by to nemohlo být nevědecké. . . Vidíte, to—to bylo nevědecké, poněkud. Proč, řekli, že bude pršet z nebe. Doposud nebylo deště, který by padal z nebe. Nyní se s tím měl vyrovnat. Bůh řekl, že bude pršet. A pak on. . .

¹⁰¹ Víra bez skutků je mrtvá; když řeknete: „Věřím tomu,” a nic nepodnikáte. Tak jako Poselství, když řeknete: „Věřím tomu,” a nic pro to neděláte, k čemu je to dobré? Vidíte? Noé začal pracovat s kladivem a postavil archu, aby potvrdil to, o čem mluvil. To je to, co musíme také udělat. Musíme se pustit do práce a dokázat naši víru našimi skutky. Naše skutky dokazují naši víru.

¹⁰² Mojžíš to musel udělat, Eliáš to musel udělat. Každý prorok ve své době musel povstat a vyrovnat se se zodpovědností. Ale mnozí z nich to neudělali, jako Jonáš. Utekl; neudělal to.

¹⁰³ Všimněte si: „Křič proti tomu.” No teda! Tady to je. To je ta věc: „Křič proti tomu.” Tady je kontrolní část.

Prostě tam běžte a těm lidem řekněte: „Přišel jsem, abych se k vám připojil. Víte, já věřím, řeknu vám, co udělám. Mám tady jen takovou malou věc, kterou mohu udělat. . . všechny nás spojit a udělat *tohle, tamto* a nebo něco *jiného*.”

Ale bylo to: „Křič proti tomu,” když musíš proti něčemu křičet. Teď musel křičet proti všemu, co bylo tam dole, křičet proti městu, křičet proti jejich skutkům, křičet proti jejich církvi, křičet proti jejich prorokům, křičet proti jejich duchovním, křičet proti jejich kněžím. „Křič proti tomu, proti všemu! Křič proti tomu!”

¹⁰⁴ Noé křičel proti své době. Jistě, ano, proti církvi své doby.

Mojžíš zcela určitě křičel proti své—své době; lidem, kněžím, a tak dál. Křičel celou cestu skrze poušť. Na každé křižovatce křičel, neustále křičel k lidem.

Eliáš byl ve své době velice nepopulární, protože křičel proti své době. Úřčitě byl.

¹⁰⁵ Jan Křtitel byl ve své době velice nepopulární. Křičel proti své době. Řekl králi, tomu—tomu vladaři té—té země; on—on měl být ženat s bratrovou manželkou. Jednoho rána musel kázat o

manželství a rozvodu, jednoho rána. Tak proti tomu křičel, řekl: „Není to podle zákona, abys ji měl ty.” To ho stálo hlavu, kterou mu později sťali, ale on křičel a vytrval na svém stanovišti.

Nikdy nenasedl na loď do Tarsu a neřekl: „Dobrá, budu s tebou souhlasit, Herode. Je to v pořádku. Pokud myslíš, že je to příjemná žena, bude ti dobrou manželkou, prosím.” Ó, slitování. Ta špina, vidíte, jo, prostě každá malá věc . . . Malá věc, nic to není, jen hadr na utírání špinavých talířů.

¹⁰⁶ Ale všimněte si, Jan takový nebyl. On se proti tomu postavil. Řekl: „Není to podle zákona, abys ji měl.” Ano, pane. A postavil se proti tomu.

¹⁰⁷ Oni nikdy neutíkali. Jan nikdy. Stáli a čelili skutečností. Mojžíš jednou zkusil utéci jako Jonáš, ale Bůh ho přivedl zpět. Mnoho z nich se snažilo dostat se z toho; začali . . .

Ale, hleďte, jestliže vás Bůh povolal a vy jste si jisti, že Bůh je v tom Poselství, není nic, co by vás obrátilo zpět. To Jonáše neobrátilo. Ne, pane.

¹⁰⁸ Starý Amos, křičel, řekl: „Lev řve, kdož by se nebál? Panovník Hospodin velí, kdož by neprorokoval?” Kdo by neprorokoval, když vidíte mluvit Boha a říkat, že se určitá věc stane a tady to je.

¹⁰⁹ Lev řve, všichni se bojí, ano, pane, kdybyste někdy slyšeli nějakého lva v džungli. Můžete slyšet tohle mňoukání v klecích tam venku, ty ochočené lvy, ale měli byste jednou slyšet zařvat opravdového, divokého lva. Kameny by se valily z kopce na pět set yardů daleko. Nevím, jak všechen ten řev vychází z jejich plic. A on háže hlavou dolů, pak zase nahoru; nikdy jsem neslyšel nic . . . Jako nějaký—nějaký vystřelivší kanón, když vydá ten hrozný řev ze svých plic. Kdo by se nebál?

Říká se, že kdyby vás zabil lev, bylo by to bezbolestné. Vyděsí vás k smrti, než se na vás vrhne. Vidíte, ani si toho nevšimnete. Vyděsí vás tím velkým zuřivým řevem a už je ve zlomku vteřiny na vás.

¹¹⁰ On řekl: „Lev řve, kdo by se nebál? Panovník Hospodin velí, kdož by neprorokoval?” Když vidíte Boha, jak něco dělá, řeknete . . . „Nemohu být prorokem . . .” Jonáš řekl . . . „Nemohu být prorokem nebo synem proroka. Ale Bůh promluvil, kdo by neprorokoval?”

¹¹¹ Nemohu být prorokem, nemohu být *tímto*, *tamtím* nebo něčím *jiným*. Když vidím Boha něco dělat a vidím to tady ve Slově a On to zaslíbil, kdo pak nepromluví a zmlkne? Ano, jistě to udělal.

¹¹² Ani se nemůže skrýt za vyznání a za všechna společenství a dolů do—do Tarsu. Nechceme jít s takovými společenstvími.

¹¹³ Ale mnozí, jako Adam, dělají to samé, zkoušejí to nějak nahradit, zkoušejí najít cestu ven a—a udělat nějakou náhražku,

aby se mohli podívat Bohu do očí. Poté, co byli obeznámeni s tím, že je to špatné a byli zkonfrontováni s Pravdou, odešel se svou manželkou a udělal přesně to, co mu Bůh řekl, aby nedělal. Šel přímo vpřed a udělal to. Pak najednou zjistil, že je nahý, ona i on, oba v zahradě Eden. Jejich oči se otevřely. Věděli, co bylo správné a co špatné, potom. A pak zkusil najít náhražku, čím by sebe jakoby zakryl.

Tak nějak to děláme dnes a na omluvu říkáme: „No, řeknu vám, kdyby to bylo *tady* nebo kdyby *toto*.” Nebo: „Kdyby, kdyby, kdyby,” to je jen . . . Vidíte? Ale vy se s tím musíte vyrovnat. Je to buď správné nebo špatné. A pokud je to dobré, stůjte při tom. Pokud je to špatné, zbavte se toho. To je vše. Vezměte si, co . . . Najděte, co je správné. Nechtějte již více čekat. Hned to zjistíte, co je Pravda a co je správné a zůstaňte při tom. My víme, že je to pravda.

¹¹⁴ Dnes jsme zjistili, že naši lidé jsou také . . . Zdá se, jakoby z církvi zmizela všechna upřímnost. Já . . . V tom . . .

¹¹⁵ Bydlíme v domě jedné vzácné sestry, která chodí do tohoto kostela. Možná, že *tady* dnes večer sedí. Ona ho pronajímá svým . . . lidem. A je to od ní tak hezké, že u ní můžeme přebývat. Mohl bych ji jmenovat, ale možná by nechtěla, abych to udělal. A ona je na nás tak hodná, no určitě bychom—bychom ji nechtěli odhalit. Ale ona je velice, velice roztomilá žena. A v tom domě byla na jedné straně televize. My jsme dostali malý, dva, dvoupodlažní.

Já mám velkou rodinu a spoustu dětí a my . . . a vy—vy to znáte a ty musí mít postele, spoustu postelí. Všechno bylo zaplněno až po strop, že musíme procházet skrze *toto* a *tamto*, abychom se dostali tam a zase ven.

¹¹⁶ A měli tam tedy televizi. A v té televizi, ty děti se v neděli ráno dívaly a bylo tam nějaké zpívání chvalozpěvů. A máte to, skoro by vás to—to zahanbilo; kdyby tam někde nebylo to právě křesťanství, na které byste si mohli položit ruce, abyste viděli, co je nazýváno křesťanstvím. Vypadá to jakoby z něj všechna upřímnost vymizela. Nuže, nezdají, nezdají se . . . Nuže, je prostě hrozně, jak tam tak stojí a svírají pěsti a bojují jeden s druhým a pokoušejí se zpívat chvalozpěvy a tak; a vypravují vtipy, které by stěží řekl námořník a říkají všechny možné věci, a dělají si legraci, a příhody. Víte, posvátnost k—k—křesťanství, zdá se, ztrácí své místo.

¹¹⁷ Nyní, jdu do kostela a—a vidím, jak jde pastor tam nahoru a oznámí, že tam—tam bude nějaký—nějaký kroužek plavání. Všechny ty ženy v plavkách, všechny tam jdou. Budou mít soutěž; tyto ženy, plavání. A budou mít nějakou—nějakou párty a chtějí usmažit spoustu ku—kuřat a hrát švindl a—a všechny takové věci. Podle mě tohle odebírá ryzost upřímnosti z křesťanství; vyrukují prostě s čímkoli.

118 Viděl jsem, jak jsme sem přicházeli, zjistili jsme . . . Víte, viděli jsme spoustu našich sester v šortkách, tady, v takovém studeném kraji, více než v teplejší oblasti. Vidíte, to je pravda. Tam, kde je skutečně horko, tam je jich tolik nenosí. Ale tady, kde—kde je chladno, ony—ony to dělají. Vidíte, je to, neuvědomují si, že to dělá ďábel. Vidíte? Nuže, kdyby to bylo pohodlné, kdyby vám to pomáhalo, to by bylo jiné. Být to muž, myslím, že to na muže vypadá mdle, ale—ale vy—vy byste—vy byste si muže nevšimli. Ale dáma, její—její tělo je posvátné a ona se podle toho musí chovat. A vidět starou . . .

119 Dnes můžete vidět lidi. Jsou tu dva duchové. A jeden z nich je Duch Svátý; ten druhý je nesvatý duch, jeden je řízen tímto. A oba jsou nábožní. Nyní, jo, je to divné, oba jsou nábožní. A stejně jako byli Ezau a Jákob, jsou oba nábožní; jako Kain a Abel, oba nábožní; jako Jidáš a Ježíš, oba byli nábožní, oba nábožní. A my to vidíme dnes, obě strany nábožné. Vidíte, je to ten samý duch. Lidé umírají, ale duch neumírá. Jde to dál a dál, oba nábožní.

Jeden je ovládán Duchem Svátým, který žije životem, kterým bychom měli žít my, žije zbožně a upřímně. Neobrali by vás ani o cent a oni—oni dělají vše čestně, aby vám pomohli. A ti ostatní jsou . . . Prostě jsou tak hodní, jak jen mohou.

A ti ostatní, zjišťujeme, že je to prostě opačně. A jsou to oba dva náboženští duchové, dva z nich; jeden, Duch Svátý; a ten druhý, nesvatý duch. A pokud jste si všimli, ačkoli uplatňují nárok na náboženství, budou si z vás dělat legraci a nazývat vás svatým povalečem. Dělají vše, co mohou.

120 Oni, ignorují to—to neměnné Slovo Boží, jakoby nikdy nebylo napsáno.

Vidíte, můžete říci: „Podívejte se sem, kdyby—kdyby křest . . .”

„Já mám Ducha Svatého!”

„I když tady stojíš s cigaretou v ruce a kouříš?”

„Ano, mám Ducha Svatého! Nemyslím, že by bylo špatné trochu se napít. Nemyslím si, že to . . .” Vidíte?

A všimli jste si: „*Já si nemyslím*”? Ale Bůh si myslí něco jiného, vidíte, podle Jeho Slova. Vidíte? Vidíte, oni . . . A oni—oni, právě až, až—až na To prostě plivou. Přesně tak to je.

121 Stejně jako ten malý starý chromý chlap, který se připlazil, když byl David exkomunikován ze svého trůnu. Šel na horu Olivetskou, odcházel, jak šel, tak plakal a ohlížel se zpět a tento malý starý chlapík se tam doplazil a plival na něj. A stráž řekla: „Nechám to . . . tu psí hlavu, ať plive na mého krále?”

David řekl: „Nech ho být.” Vidíte, plivali na něj.

122 Asi za osm set let plivali na jeho syna, Ježíše Krista, rovněž.

A nyní na To zase plivou, jako by To prostě nebylo. . . Neuctivě, bez zájmu, prostě jen otočí hlavu a odcházejí od Toho pryč a smějí se vám do ksichtu. Proč je to? Jsou na lodi do Tarsu. To je. . .

Toto volání k Bohu, měli byste křičet proti ďáblu, křičet proti hříchu, křičet proti věcem, které jsou špatné. Nuže, pamatujte si, to bude.

Teď, víte, ten čas. Víte, jsou zde dvě hodiny rozdíl. V Tucsonu je jen deset minut po sedmé a—a já se tady cítím jaksi—jaksi trochu nevhodně. V pořádku.

¹²³ Nyní si pamatujte, budeme na to mít odpověď. Pamatujte si, ti, kdo plivali na Krista se z toho budou zodpovídat.

Když se David vrátil z vyhnanství, když byl uprchlíkem a když se vrátil, pamatujte, ten člověk padl na tvář, dovolával se milosti. Plival na Davida, když odcházel, ale nyní byl ochoten smáčet jeho nohy svými slzami, když se vrátil zpět.

A jednoho dne ti, kteří probodli Ježíše, to uvidí.

A ti, kteří Ho bodají dnes, to uvidí také. Jednoho dne se to vrátí. Pamatujte, Zjevení 22, On nás žádá, abychom dodržovali každé Slovo, které On napsal; každé Slovo.

¹²⁴ Nyní víme, že Jeho Přítomnost je zde. Je to dokázané. Máme to. Jsme v očekávání příštího týdne, bude to zajisté i nadále dokázáno mezi námi; nemocní budou uzdraveni a budou se dít velké věci.

Nechceme populární myšlenku. Chceme Pravdu. A nechceme, my (chceme) nechceme—my se nechceme vyrovnat s ničím jiným, než s tím, co Bůh řekl, že je Pravda. Ale: „Budte si jisti, že vás vaše hříchy vždy najdou.“ Pokud to není tady, dostane vás to u Soudu. Takže jste—jste. . . Někde vás to prostě dostihne, nyní. Ano, pane.

¹²⁵ Ale pokud jste opravdový křesťan, opravdově zvaný jako byl Jonáš, Bůh již zaplatil vaše jízdné. Vystupte z té lodi jedoucí do Tarsu, každopádně. Bůh vám předurčil tento život. Ano, pane. Pokud jste opravdově, povolane dítě Boží, přijďte ke Kristu. Přijďte do Jeho plnosti. Kam je zaplácena vaše cesta? Je zaplácena do Ninive, ne do Tarsu. Jste předurčení. Vaše loď. . . Právě nyní vaše loď odplouvá, je na cestě. Takže můžete udělat jen jedinou věc, nastoupit. A kdybyste byli jako Bůh, neměli byste nikdy klid. . .

¹²⁶ Jako můj malý synovec před chvílí. Má asi deset let, chodil od sloupu ke sloupu. Jednoho rána jel do tohoto kostela, do toho katolického kostela tam dole, vybral si ten, protože tam mluvil nějaký svatý otec a někteří jiní *tady* a jiní zase *tady*. Co to všechno obnáší? Vidíte? A teď pořád hladoví a žízní. Řekl jsem: „Tvé místo je tam dole při oltáři, synu.“ Vidíte?

Nijak se z toho nedostanete. Když se za vámi Bůh jednou pustí, můžete se jen vzdát a jít kupředu. To je vše.

¹²⁷ Pamatujte, Bůh! No, Bůh byl v lodi. Bůh byl v bouři. Bůh byl v rybě. Kamkoli jste se otočili, byl tam Bůh.

Vidíte, Bůh je zde a bude vás stále vyhledávat. Tak proč ještě čekáme? Začněme nyní to probuzení. Tak je to. Na co čekáte? My věříme, že Příchod Pána je na dosah a že On bude mít Nevěstu a že je To připraveno. A my nechceme žádné lodě do Tarsu. My jedeme do Ninive. My jdeme do Slávy. Amen. Tak je to. Jdeme tam, kde Bůh bude žehnat a to je to, co potřebujeme dělat.

¹²⁸ Vystavte se v Přítomnosti Boží, potom, se svými srdci; ne svými rukama, ale svými srdci se pokořte před Bohem, dokud vás On neučiní zralými, takto, skrz naskrz, paprsky Jeho slávy; a nepečte do nás Svou—Svou dobrotu a než dozraje to, co jsme dostali do reality, vidíte, kde můžeme ukázat ostatním, že Ježíš Kristus žije. No teda! Chceme tomu věřit.

¹²⁹ A pamatujte, kam šel Jonáš, Bůh byl v lodi; Bůh byl v bouři; Bůh byl v rybě. Byl prostě stále s Jonášem, dokud se nesplnila Jeho dokonalá vůle. Tak je to.

A pokud se On někdy pustil za vámi, můžete uskakovat *tady* a *tam*, ale bude vám mizerně, dokud se nevrátíte a neuděláte to, co jste pro Něj na počátku začali. Vidíte? Nechod'te, neutíkejte z Přítomnosti Boží. Postavte se k ní čelem. Vy věříte, že je to Pravda, tak nechte. . . Pokud je to Pravda, stojí za to pro ni umřít a cokoli jiného. A pokud vám to někdy obhájil, že je to Pravda, pak od toho nemůžete nikam utéct. On tam stejně zase bude. Nemůžete to udělat.

¹³⁰ Skrze Jím připraveného proroka, toho, kterého určil, aby šel dolů a předal poselství. Mohl poslat jiného proroka, ale On určil Jonáše; a dokonce ani Eliáš by to neudělal; Jeremiáš by to neudělal; Mojžíš by to neudělal. Byl to Jonáš, který musel jít do Ninive. Prostě tak a ne jinak. On ho zplnomocnil a řekl, aby šel. A když On řekne: „Jonáši, běž do Ninive,“ nikdo jiný to nemůže udělat, jen Jonáš.

A když ti Bůh něco řekne, musíš to udělat ty; nikdo jiný. Vidíte, prostě se k tomu musíte správně postavit a jít a udělat to.

¹³¹ My věříme, že žijeme v hodině, kdy Bůh něco dělá. Věříme, že žijeme mezi nimi. Věřím, že dnes večer káží shromáždění, které—které zde leží a čeká, aby mohlo dozrát. Já—já tomu opravdu věřím celým svým srdcem. Řekl bych, že je to nyní stejně jako vždycky.

¹³² Nyní, věříme, že nadešla naše hodina, kdy Svätý Jan 14,12 musí být naplněn. My, my věříme, že Malachiáš 4 musí být naplněn. My věříme, že Lukáš 17,30 musí být naplněn. Věříme, že všechna ta proctví, která On řekl, se splní v tomto dni. Věříme,

že musí být naplněna a věříme, že vidíme, že se naplňují právě nyní. Je to přesně tak.

¹³³ Přestaňte utíkat. Nechtějte se dostat z Jeho Přítomnosti; prostě vejděte do Jeho Přítomnosti. Tak je to správně. A já vím, že je to to, co toužíte udělat. Protože, viděl jsem tam venku poznávací značky z Texasu, z Louisiany a odevšad. To proto jsme tady, ne abychom utíkali z Jeho Přítomnosti, ale abychom utíkali do Jeho Přítomnosti.

Pojďte zpět, vystupte . . . [Prázdné místo na pásku—vyd.] . . . být Jonášem, pokud jste se rozhodovali, kterou cestou jít nebo co dělat, pojd'te, nasedněte dnes večer s námi do lodi. Jedeme dolů do Tarsu, abychom křičeli . . . nebo do Ninive, abychom křičeli. Když chtějí, necháme tu loď do Tarsu jet. My máme povinnost před Bohem, to je, Poselství za které jsme zodpovědní.

¹³⁴ Takže se v následujícím týdnu uvidíme, dnes večer to byla, abyste věděli, jen taková malá předehra. Když křičím, jsem zodpovědný pouze za Poselství, bratři. Vy duchovní, kteří zde sedíte, já tady nejsem proto, abych ranil vaše city. A vy ženy a muži, ohledně manželství a rozvodu, jenž je na pořadu dnes večer, chci, abyste si pamatovali dnešní večer. Řekl jsem to všechno, aby se to k vám dostalo a jsem zodpovědný pouze Bohu.

A pak, zase jsem zodpovědný vám, abych vám řekl Pravdu. A neřeknu vám nic než Pravdu tak dlouho, dokud mi Bůh dá poznat, co Pravda je. Dokud neznám Pravdu, neřeknu o tom nic, vidíte, neřeknu o tom nic. Ale opravdu věřím, že mi Bůh ukazuje Pravdu o *Manželství a rozvodu* a já věřím, že mi On dovolí to přinést.

¹³⁵ A další Poselství, které tento týden mám, je *Kdo je Tento Melchisedech? Kde si Bůh vybral, že dá Svě Jméno?* A několik takových věcí, které jsou dalšími poselstvími a také *Porodní bolesti*. A—a další věci tohoto druhu a doplňková k *Muži vybírajícímu si svou manželku*. A několik věcí, tamtěch Poselství, která chci přinést tento týden. Ale chci, aby shromáždění . . .

¹³⁶ Dobrá, kdyby zde byl duchovní; já zde nejsem, bratři . . . Nechci, abyste vy nebo někteří vaši členové, abyste se vrátili do vaší církve a řekli: „Bratr Branham říkal *tohle a tohle*.”

Jsem zavázán povinnostmi k Poselství, které mi bylo dáno Všemohoucím Bohem. Jak tady dnes večer stojím a Bůh ví, že je to pravda, že právě na této řece . . . Možná, že zde sedí lidé, kteří viděli, když tam Anděl Páně sestoupil a řekl mi, co On udělal právě v roce 1933, právě zde na Spring Street. Pokud nejste zdejší, jed'te tedy přímo dolů. Je to na rohu Spring Street, tam, kde narazíte na řeku, tam se to stalo. To bylo v roce 1933. Tedy, bylo to asi před třiceti lety. Ó, bylo to před třiceti . . . bylo to před třiceti . . . třiceti dvěma lety, před třiceti dvěma lety.

A proč to všechno On sem dolů přinesl. My jsme šli ven, přinášet Poselství a viděli jsme, že jsou nemocní uzdraveni, slepí,

chromí, kulhající a všichni. A viděli jsme dokonce i mrtvé, o kterých jsme věděli, že to bylo potvrzeno, vstávat z mrtvých. Ti lidé zemřeli a znovu ožili a všechny ty věci. Pokud jde Poselství napřed, vidíte znamení a divy!

¹³⁷ A stále vidíte tu starou školu myšlení, se kterou jste přišli? To nepochází od Boha. Bůh prostě nemusí dělat . . .

Bůh se snaží k Něčemu upoutat vaši pozornost.

¹³⁸ A pak, když Ježíš vyšel, On začal uzdravovat nemocné a dělat velké skutky a věci. On, vždycky, On . . . Ježíš to dělal. A Mojžíš a Ježíš to dělali a ten zbytek taky. Když tady byl, dělal to.

A to samé dělá také dnes. Když On pošle napřed takové shromáždění jako je toto, probuzení, začne shromáždění na světě a začne se pohybovat s těmito velkými znameními a divy. A pak se vrátíte a vidíte tu stejnou starou školu učení, pak to—pak to znamená, že někde něco není v pořádku. Přichází něco nového! Když Ježíš vyšel, pak když . . .

¹³⁹ „On je dobrý rabín.” Mohl jít za kteroukoli kazatelnu a kázat, když On uzdravoval nemocné. Ó, byli rádi, že Ho tam mají.

Ale jednoho dne si sedl a řekl: „Já a Můj Otec Jedno jsme,” bratře, potom již nebyl tak populární. Když řekl: „Nebudete—li jísti těla Syna člověka a píti Krve Jeho, nemáte Života v sobě. Kdož jí Mé tělo a pije Mou Krev, máť Život věčný, a Jáť jej vzkřísím v nejoslednější den.” Pak již tedy On nebyl populární.

¹⁴⁰ Řekli: „Tento Muž je upír. Tento Muž je Belzebub. Takovýmto způsobem On činil tyto věci. Mohl věštit. Dával se skrze jejich—jejich myslí a vnímal jejich myšlenky. Je to věštec.”

Ale, co to bylo, On—On byl Slovem Božím pro tu hodinu jasně ukázaným. Byl zavázán povinností. On řekl: „Dělám vždy to, co se líbí Mému Otcí.” Bůh nám pomáhej dělat ty samé věci, dělat to, co se líbí Otcí.

¹⁴¹ A věřím, že vy všichni porozumíte. Pokud se mnou nesouhlasíte ohledně těchto Poselství a těch věcí, pak si pamatujte, respektujte alespoň to, že mám zodpovědnost a že nepojedu do Tarsu. Jsem na cestě do Ninive a já—já musím křičet. Pán žehnej vám všem.

Skleňme teď na chvíli naše hlavy.

¹⁴² Je skoro půl desáté. Nechci vás zdržovat, ale chtěl bych dnes večer najít toto, pokud mohu. Je zde někdo, jenž—jenž není přesně tam, kde by měl být v Kristu, ale vy—vy byste chtěli být a toužíte být, zvednete prostě ruku a řeknete: „Bratře Branhame, modli se za mě”? Bůh vám žehnej, podívejte se na ty ruce. „Já—já chci . . . Jsem tady, bratře Branhame, abych se dostal blíže k Bohu.”

A kdybyste měli zvednuté hlavy, má—má ruka je rovněž nahore. Pro tohle jsem tady. Já hladovím stejně jako vy.

¹⁴³ Ale, ó, onehdy se stala jedna z největších věcí a já—já teď vím, co mám dělat. A já—já se modlím, kéž vám Bůh dá, jasně tomu porozumět. Je to tam. To . . . Pokud je ve vaší mysli nějaká otázka, někde musí být odpověď, aby zpětně zodpověděla otázku. Moje modlitba, je, aby Bůh zodpověděl vaši otázku během tohoto času.

¹⁴⁴ Pokud jste nemocní, Bůh vás možná uzdraví. Budeme mít uzdravovací bohoslužby, myslím, že se budeme prakticky každý večer modlit za nemocné. Uděláme cokoli, abychom vám pomohli a vy udělejte vše, abyste pomohli nám. Budeme pracovat společně, doufám, že nám Bůh dá nádherná shromáždění.

¹⁴⁵ Nyní, Bože Otče, je to pár nesouvislých slov, ale jsou nyní ve Tvých rukách. Pane, již byla vyřčena. Musím se tomu postavit. Právě jako . . . Ta slova nikdy nezemřou; budou obíhat okolo a okolo Země, na záznamu, a jednoho dne se tomu budu muset opět postavit. Uvědomuji si to, Pane, a říkám to hluboce upřímně.

¹⁴⁶ Modlím se, Drahý Bože, dnes večer za všechny tyto Tvé děti. A, ó Bože, já věřím, že než skončí tento týden, budou—budou rozumět; že otázka, která je dnes večer hluboko v jejich myslích, bude vyřešena. Ať se tak stane, Pane.

¹⁴⁷ Jsou zde někteří, kteří Tě neznají, Otče, jako Spasitele nebo možná nikdy nebyli naplněni Duchem Svatým. Ať se to stane dnes večer.

¹⁴⁸ Pane, já nemohu nikoho naplnit Duchem Svatým; ani nemohu nikoho spasit. Mohu jim jen říci, co jsi řekl Ty: „Blahoslavení, kteříž lačnější a žíznější spravedlnosti, nebo oni nasyceni budou.” A já se modlím, Bože, abys vytvořil takový hlad v jejich srdcích.

Mnozí, Pane, museli být hladoví; jak jinak by mohli jet stovky mil, přes led a všechno, přes deštivé hory a přes pouště, aby přišli do malého starého místa zde v rohu! Taky si myslím, Tys řekl: „Kdežkoli bude Tělo, tuť se shromáždí i orlice.” Nakrm nás, Pane, Tvou Božskou Mannou. Dej našim duším, co opravdu potřebujeme. Žízníme po Tobě, Otče. Jsme teď ve Tvých rukách.

¹⁴⁹ A ať velký Duch Svatý, Který onehdy přišel na tu horu, modlím se, ať On zde naplní každé srdce Jeho dobrotou a milostí, s porozuměním. Zjišťujeme, Otče, že to, co potřebujeme, je porozumění. Protože, když nevíme, co děláme, jak pak budeme vědět, jak to dělat? Ale musíme mít porozumění. Jako řekl Daniel „porozuměl skrze Spis proroka Jeremiáše.” A, Otče, my porozumíme skrze Spis Ducha Svatého, jak On nám To odhalí v tuto hodinu. Dej nám, Pane, touhu po Tobě. Láskyplně Tě o to prosíme, Otče, pro Tvou slávu, ve Jménu Ježíše Krista.

¹⁵⁰ Nyní mějme hlavy stále skloněné. Jak zpívá naše sestra, pak: „On mi dá milost a slávu a půjde se mnou celou cestu.” Chci, abyste se nyní potichu modlili a prosili Nebeského Otce, aby se za to dnes večer zaručil, za to, co potřebujete.

¹⁵¹ Drahý bratře, drahá sestro, On je právě tak blízko jako vaše paže. Vy, vy jste mi věřili v—v jiných věcech, věřte mi i v tomhle. On je zde, aby vám dal, cokoli potřebujete.

¹⁵² Ó, poslední týden jsem byl tak hladový, tak žíznivý, tak se mi stýskalo po domově, chtěl jsem vás vidět. To je důvod, proč jsem řekl: „Billy, pojďme domů.”

Meda řekla: „Proč chceš jít zpět, opět do té studené země, Bille? Vždycky tam nastyднеš a všechno. Vždycky vyjdeš ven a nachladíš se a chraptíš a můžeš stěží mluvit.”

¹⁵³ Řekl jsem: „No, nevím.” Řekl jsem jí. . . Vidím svého přítele, Charlieho Coxe, sedí tam vzadu. Řekl jsem: „Nemohu se prostě dočkat, až uslyším Charlieho, jak řekne: ‚Ta malá veverka vyšplhala tam na ten strom.’ Prostě to musím slyšet.” Já—já jsem prostě chtěl—chtěl být mezi vámi.

¹⁵⁴ Víím, že můj bratr Banks je vážně nemocný. A měl jsem o něm přednádnem vidění, ležel na zádech. A víím, že byl blízek tomu, že od nás brzy odejde. Když se tak dívám na ostatní z vás. . .

¹⁵⁵ Onehdy jsem přijel na shromáždění Křesťanských obchodníků, a mezinárodní. Starý „tatka” Shakarian, Demosův otec, tam sedával a prostě se díval, dokud jsem nepřišel, pak se usmál a malinko mi zamával. Nebyl tam. Odešel.

Pak jsem musel přijít do té rodiny s TAK PRAVÍ PÁN, jejich dcera zemře také. Florence, viděl jsem ji ve vidění, viděl jsem ji odcházet. Víím, že odchází. Řekl jsem: „Modlete se, jen se modlete. Vííte, tady je. . . Jednou bylo řečeno prorokovi, aby šel a řekl králi, aby dal svůj dům do pořádku. A on se modlil a On ušetřil jeho život, žil o patnáct let déle.” Řekl jsem: „Modlete se.”

¹⁵⁶ Ale, pohleďte, já—já jsem se vrátil. . . Seděl jsem tam onehdy v restauraci a jedl. Přišel ke mně muž a zeptal se: „Nejsi Billy Branham?”

Odpověděl jsem: „Ano.”

¹⁵⁷ Pravděpodobně mě nepoznal kvůli *tomu*, co je na *této* lysině na mé hlavě. Nosil jsem přičesek, abych se uchránil od nachlazení v průběhu shromáždění.

A on ke mně přišel a řekl: „Myslel jsem, že tě znám, Billy.”

Řekl jsem: „Ano.” Povídám: „Kdo jsi?”

Odpověděl: „Jsem John Warman.”

Zeptal jsem se: „Jak se má Zip?”

Odpověděl: „Billy, on zemřel.” Hm!

¹⁵⁸ Procházel jsem soudní budovou; šel jsem zaplatit daně. Procházel jsem tedy soudní budovou a zavolala na mě nějaká dáma, řekla: „Víte, že John zemřel?” Nebo takové nějaké jméno. Nemuselo to být John; možná Ed nebo tak. Řekl jsem. . . Neznal jsem tu ženu. Cítil jsem se nespůj. Zjistil jsem, že nevím, kdo byla ta žena.

Řekla: „Pamatuješ se na jednu tmavou noc, kdy se řeka vylila z břehů a smetla domy na Chestnutské ulici a ty jsi riskoval život a jel jsi na místo, abys zachránil ženu a nějaké malé děti?”

Zeptal jsem se: „To jsi ty?”

¹⁵⁹ Odpověděla: „Já—já jsem ta žena.” Začala křičet pro své dítě; znáte ten můj příběh. Řekla: „To, které jsem nazývala ‚mým děťátkem‘ je nyní ženaté a má rodinu.” Vidíte? A ona je zde, stará a šedivá; a já jsem tu také.

¹⁶⁰ Naše karty jedna po druhé mizí z police. A máme shromáždění a mně schází *ten*, schází *onen*. Všichni budeme jeden z těchto dní scházet.

Ale, bratře, sestro, tady je shromažďovací Místo. Budte si nyní jisti, že máte pravdu. Ano? Nenechte všechno to porozumění Boží atd. odplynout. Věřme.

¹⁶¹ Otče, jsou ve Tvých rukách. Já jsem ve Tvých rukách, Pane. Jsme tady jen na zasvěcení před nadcházejícím shromážděním, které začíná zítra večer. Pomůžeš nám, Pane? Kéž naše—kéž naše řeč je soustředěna na Tebe! Ať naše srdce a myslí zůstanou u Tebe, Tys řekl, že nás zachováš v dokonalém pokoji. Je to také psáno v Bibli: „Na rozumnost pak svou nezpolehej.” Ó Bože, my nechceme naši rozumnost; my chceme Tvoji rozumnost. Dej nám to, ó Bože. Ať do našich srdcí vejde probuzení, dokud tato malá skupina lidí nebude jedno srdce a jeden souzvuk. Dej to, Otče. Poskytni tyto věci, zatímco se modlíme ve Jménu Ježíše Krista.

Dokud moje rozervaná duše nenajde
klid za řekou.

Ve kříži, ve kříži,
buď vždy slá . . . (pozvedněme své ruce) . . .
moje;
dokud má rozervaná duše nenajde
klid za řekou.

Ježíši, udržuj mě při kříži,
je tam vzácné zřídlo,
zadarmo . . . (ano, Pane, zadarmo) . . .
zdravující pramen,
vytékající ze zřídla na Golgotě.

Ve kříži, ve kříži,
buď vždy sláva moje;
dokud má rozervaná duše nenajde
klid za řekou.

¹⁶² [Bratr Branham začíná pobrukovat *Blízko kříže*—vyd.] Ó Bože! Pokud někdo z vás cítí, aby přišel sem nahoru a poklekl okolo oltáře, pokud prostě chcete přijít, řekněme: „Nejsem tam, kde bych měl být, Pane. Já—já chci učinit znovuzasvěcení. Chci to udělat dnes večer, Pane.” Jste zváni. Budeme zde, abychom

se s vámi modlili. [Bratr Branham pokračuje v pobrukování *Blízko kříže.*]

Ve kříži, ve kříži,
buď vždy sláva moje;
dokud má rozervaná duše nenajde
klid za řekou.

Ježíši, zdržuj mě při kříži,
je tam vzácné zřídlo,
zadarmo pro všechny uzdravující pramen,
vytékající ze zřídla na Golgotě.

Ve kříži, ve kříži,
buď vždy sláva moje;
dokud má rozervaná duše nenajde
klid za řekou.

¹⁶³ Nyní se modleme každý po svém. Prostě—prostě zapomeňte na čas. Skloňme své hlavy v Jeho Přítomnosti. Tato dána zde křičí: „Miluji Tě Ježíši!“ Vzpomeňte si, když jste byli před mnoha lety spaseni, vzpomeňte si, jak to bylo pro vás krásné. Dnešní večer je pro nás stejně tak krásný. Modleme se nyní každý po svém. Teď prostě—teď prostě sami sebe zasvěťte Bohu, prostě se zasvěťte Pánu.

¹⁶⁴ Drahý Pane Ježíši . . . [Prázdné místo na pásku—vyd.]

Proud veškeré mé útěchy,
znamená pro mě více než život,
koho mám na zemi kromě Tebe?
Nebo koho v nebi kromě Tebe?

Drahý Bože, modlíme se, aby Tvoje milost sestoupila ke každému z nás, Pane. Jsme tady okolo oltáře. Mnozí nemohli přijít sem nahoru; setkej se s nimi na jejich místech. Cokoli nabízíme, Pane, ochotně přijmi. Pokud Ti prostě nabídneme náš čas, přijmeš jej; hřivnu, přijmeš ji. Ale, Pane Bože, dnes večer to všechno překonáme, nabízíme Ti vše, co jsme. Vše, co já jsem, vše, co chci být, vše je v Tobě, Pane. Modlíme se, aby sis to vzal, Pane, naše modlitby, do Svěho srdce, Pane, dej nám velikou hlubokost Ducha Svatého, aby to změnilo naše životy. Protože vidíme, že jsme nyní na konci. Nemůže to trvat o moc déle. A jak vidíme naše milované, jak den po dni odcházejí, mladé a staré, víme, že to brzy musí zaklepat na naše dveře. Dnes večer, Pane, když máme ještě zdravý úsudek, sedíme zde nebo klečíme, stojíme, ať jsme v jakékoli pozici, přijmi nás, Pane Bože.

¹⁶⁵ Vezmi si mě, Pane. Nejsem nic, ale ať jsem cokoli, Pane, pokud budu Tobě k užtku, zasvěcuji sebe Tobě.

¹⁶⁶ Modlím se, Pane Bože, za tyto všechny lidi, kteří stáli tam v dáli v horách Arizony a křičeli a tady klečí okolo oltáře dnes večer s námi, modlíme se, zasvěcuji své životy. Milujeme Tě, Otče, více než náš vlastní život. Milujeme Tě více než manželku, děti,

otce, matku, sestru, bratra, manžela, manželku. Milujeme Tě, Pane Ježíši. Udělej, aby to bylo skutečné v našich srdcích, Pane. Nalej ten olej radosti tento týden, Pane, do našich duší. Dej nám koupel a obmytí Slovem, vodou Slova, odděl v nás Pravdu.

¹⁶⁷ Dnes večer je jich zde spousta, Pane, a ještě bude, kteří jsou zmateni těmito tématy, která jsou důležitá. Ó Bože, otevři to zřídlo v domě Božím, které—které nás očistí. Modlím se, Bože, ať nás umyješ a očistíš nás ve Svě Krvi a uděláš z nás nová stvoření. A dáš nám milost a sílu, abys přivedl Slovo Pravdy ve Svém Božském zjevení o Bytosti Ježíše Krista.

Ať se On zjeví před námi, Pane. Ať přijde a uzdraví naše nemoci, odpustí naše hříchy, naplní naše hladová srdce dobrou zprávou veliké radosti, manifestací Evangelia v našich životech.

Požehnej každému pastrovi, každému vedoucímu zpěvu, každému učiteli nedělní školy. Zehnej nám všem společně, Pane, protože Tě opravdově milujeme. A nyní jsme Tvoji, Pane, tímto zasvěcením. Ve Jménu Ježíše Krista, uživej nás podle Svě Vlastní vůle.

Moje víra vzhlíží k Tobě,
Ty Beránku z Golgoty,
ó Božský Spasiteli;
slyš mě nyní, když se modlím,
sejmi ze mě všechny hříchy,
ó, nechej mě od tohoto dne
být cele Tvým!

Líbí se vám to? Zazpívejme si to znovu.

Dokud je život v tmavém bludišti, šlapu,
a zármutek je všude kolem mě,
ó, buď Ty mým Průvodcem;
poruč, ať se tma změní v den,
setři slzy smutku,
nenech mě již nikdy zabloudit
 pryč od Tebe.

Působí to ve vás dobrý pocit? [Shromáždění říká: „Amen.”—vyd.] Količka z vás se líbí zpívat tyto staré písně? [„Amen.”] Já je prostě miluji. Co vy na to?

Ó, my pochodujeme do Sionu,
krásného, krásného Sionu;
pochodujeme nahoru do Sionu,
do toho krásného Božího Města.

Ó, my pochodujeme do Sionu,
ó, krásného, krásného Sionu;
pochodujeme nahoru do Sionu,
do toho krásného Božího Města.

Pricházíme my, kteří milujeme Pána,
 a nech ať známe naše radosti.
 připoj se k nám v písni se sladkým akordem,
 připoj se k nám v písni se sladkým akordem,
 a takto obklopme Trůn,
 a takto obklopme . . .

Nyní, když to budeme zpívat, vstaňme. Potřeste si vzájemně rukama.

Pochodujeme do Sionu.

Žehnám ti, sestro! Žehnám ti, sestro! Žehnám ti, bratře!
 Žehnám ti sestro! [Bratr Branham žehná dalším lidem—vyd.]

Do toho krásného Božího Města.

Teď pozvedněme naše ruce k Bohu.

Ó, my pochodujeme do Sionu,
 krásného, krásného Sionu;
 pochodujeme nahoru do Sionu,
 do toho krásného Božího Města.

Ó, my pochodujeme do Sionu,
 ó, krásného, krásného Sionu;
 pochodujeme nahoru do Sionu,
 do toho krásného Božího Města.

Necítíte se po tom nádherně? [Shromáždění se raduje—vyd.]
 Ale, ale! Zvedněme své ruce a chvalme Ho každý po svém.

¹⁶⁸ Pane Ježíši, Ty Růže Sáronská, Lilie z Údolí, Jasná Hvězdo Jitřní, Nejkrásnější z desetitisíců pro mou duši. Tys Proudem celé mé útěchy, jsi pro mě více než život! Jak Tě milujeme! Vyslyš nás, Pane. Jak Ti děkujeme! Ó! [Prázdné místo na pásku—vyd.] Jak Tě chválíme! Žehnej těmto, můj drahý Pane a Spasiteli! Dej tyto věci, Pane. Dej to. [Bratr Branham a shromáždění se stále modlí a chválí Boha.]

Blízko kříže,
 buď vždy sláva moje;
 dokud má rozervaná duše nenajde
 klid za řekou.

¹⁶⁹ Jako bych cítil, že jdeme . . . Přímo před námi něco leží. Nyní, vzpomeňte si, jsem přesvědčen, že teď prorokuji. Před námi leží velká radost. Věřte tomu. To je správné. Spousta smutných srdcí bude . . . Budou odhalena velká tajemství a lidé, kteří jsou smutní, budou velice potěšeni. [Shromáždění se raduje—vyd.]

Blízko kříže, ve kříži,
 buď vždy sláva moje;
 dokud má rozervaná duše nenajde
 klid za řekou.

¹⁷⁰ Tak jako Jan, v oné dávné době, když zestárl natolik, že už nemohl kázat, prostě jen seděl a křičel, říkali mi to, jak nejvíce

mohl: „Dítky, milujte jeden druhého!” Milujte jeden druhého. Nenechte nic vstoupit mezi vás, vidíte. Udržujte všechno pryč od . . . Jo, nezáleží na tom, co to je, postavte se tomu. Jsme na cestě do Ninive. Vidíte? Nenasedněte na tu starou loď do Tarsu, která vás odveze ze shromáždění. Plujte po proudu Božího požehnání. Věřím, že to budeme mít. Věřím, náš Otče.

¹⁷¹ Cítíš se lépe, sestro? To je dobře. Rád vidím takhle se rodit děti, které procházejí. [Sestra pokračuje v modlení a radování—vyd.]

Právě přemýšlím o letech minulých, právě zde se tolik tisíců narodilo do Království Božího, právě na této půdě. Jak málo jsme věděli, když jsme tady stáli s osmdesáti centy v kapse, abychom vybudovali tento kostel! Ó, On řekl: „Já, Pán, jsem to zasadil; budu to zalévat dnem i nocí.” A On to udělal. Udělal to.

Bůh ti žehnej. Nyní skloníme naše hlavy . . .

¹⁷² Nezapomeňte, zítra večer budou bohoslužby tam nahoře ve školní posluchárně. A kdyby . . . Bude tam někdo stát, aby lidem ukázal, jak se tam dostanou, protože budou přijíždět noví.

¹⁷³ Vy Ho milujete, řekněte: „Amen.” [Shromáždění říká: „Amen.”—vyd.] Ó, není On prostě skvělý? [„Amen.”]

¹⁷⁴ Stál jsem tam dole na břehu a zpíval tu starou píseň:

Stál jsem na bouřlivých březích Jordánu,

Myslím, že to bylo před třiceti lety, triatřiceti, před triatřiceti lety.

A díval se očima plnými přání,
do Kanánu, země šťastné a radostné,
kde se nalézá mé bohatsví.

A mnozí, jež jsem pokřtil toho večera, jsou dnes tady. Stáli tam a svědčili, že Jitřní Hvězda sestoupila z nebe, taktó se snášela dolů, bylo řečeno: „Jako byl Jan Křtitel poslán předem, jako předzvěst prvního příchodu Krista, tvoje Poselství bude předzvěstí druhého Příchodu.” Mohla vzniknout taková myšlenka? Ale všechna Boží Slova jsou pravda, všechna Boží Slova. Žijeme v Přítomnosti velkého Krále. Bůh vás žehnej.

¹⁷⁵ Dokud máte skloněné hlavy, poprosím bratra Nevilleho, našeho vzácného pastora, aby sem přišel a ukončil modlitbou. Bůh ti žehnej, bratře Neville.

MUŽ PRCHAJÍCÍ Z PŘÍTOMNOSTI PÁNĚ CZH65-0217
(A Man Running From The Presence Of The Lord)

Toto kázání bratra Williama Marriona Branhama bylo kázáno ve středu večer, 17. února 1965 v Branhamově modlitebně v Jeffersonville, Indiana, U.S.A., bylo doslovně přepsáno z magnetofonové pásky v angličtině. Délka originálního magnetofonového záznamu je jedna hodina a třicet tři minuty. Do češtiny přeloženo v roce 1995.

CZECH

©1995 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Copyright notice

All rights reserved. This book may be printed on a home printer for personal use or to be given out, free of charge, as a tool to spread the Gospel of Jesus Christ. This book cannot be sold, reproduced on a large scale, posted on a website, stored in a retrieval system, translated into other languages, or used for soliciting funds without the express written permission of Voice Of God Recordings®.

For more information or for other available material, please contact:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org